

Arrest

nr. 179 239 van 13 december 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN RIEL, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 8 mei 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 8 augustus 2016 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag en neemt de volgende beslissing die de bestreden beslissing vormt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.02.2015 werd ingediend door:

*Naam: M. Voorna(a)m(en): N. H. Nationaliteit: Congolees
Geboortedatum: 12.06.1983 Geboorteplaats: Kinshasa
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat: '(...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur bij VZW Provincielaat der Broeders van Liefde en daarbij horende loonfiches voor de periode 06.2015 - 01.2016. Hieruit blijkt dat zij gemiddeld 1282.42 euro per maand verdient tijdens deze periode (inclusief eindejaarspremie). Dit is dus niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, waardoor moet vastgesteld worden dat niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter werd voldaan.

Overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel met twee kinderen rond €2000 wordt geschat (terwijl de referentiepersoon 4 kinderen ten laste heeft!), en de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de huurlasten van €580, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf, haar kinderen als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan en haar kinderen het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de ontvankelijkheid wat het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 augustus 2016 een nieuwe aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn van haar kinderen.

2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413)

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de gegevens ter beschikking gesteld door de verzoekende partij blijkt dat de verzoekster op 9 augustus 2016 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Aan de verzoekende partij werd op deze dag een bijlage 19ter uitgereikt en zij werd in bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

De Raad stelt dan ook vast dat de rechtstoestand van de verzoekende partij, nu zij door het bestuur in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie, fundamenteel is gewijzigd. Het bestuur heeft de verzoekende partij met de afgifte van dit attest van immatriculatie immers een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten waartoe op 8 augustus 2016 werd beslist impliciet doch zeker werd ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Dit bevel om het grondgebied te verlaten is immers onverenigbaar met het nadien aan de verzoekende partij toegekende tijdelijke verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. Een attest van immatriculatie raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Nu het bestreden bevel inmiddels is ingetrokken, rijst de vraag welk nadeel de verzoekende partij nog lijdt bij en welk concreet voordeel zij thans nog kan halen uit een eventuele nietigverklaring ervan. Er kan immers moeilijk worden ingezien welk nadeel nog uitgaat van of welk voordeel kan worden bekomen uit de nietigverklaring van een beslissing die niet langer ingrijpt op de rechtstoestand van de verzoekende partij.

Ter terechtzitting bevestigt de voorzitter dat de verzoekende partij zonder belang is om het bevel om het grondgebied te verlaten nog aan te vechten gezien het als impliciet ingetrokken beschouwd kan worden. De verzoekende partij gaat hiermee akkoord en de verwerende partij gaat niet akkoord en meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten blijft bestaan.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft.

Het beroep is, bij ontstentenis van het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het de beslissing van 8 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enige middel luidt:

“Eerste en enige middel, genomen uit de schending van:

(1) De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

(2) Artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

(3) Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens betreffende het recht op familieleven

I.

Verzoeker woont wettelijk samen met mevrouw K. M. N., met wie hij tevens twee minderjarige kinderen heeft, m.n. M.E. (geboren te Antwerpen dd. 3 oktober 2013) en M. H. (geboren te Antwerpen dd. 9 juni 2012). (Stuk 2)

In de aangevochten beslissing waarbij verzoeker het verblijf van drie maanden geweigerd wordt en het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt gesteld dat er niet zou voldaan zijn aan artikel 40ter, §2, 1° Vreemdelingenwet. De referentiepersoon, in casu mevrouw K. M. zou minder dan 120% van de waarde van het leefloon voor een persoon met gezinslast verdienen.

Mevrouw K. M. verdient maandelijks gemiddeld 1282,42 euro netto. Zij heeft hierbij een stabiel inkomen, daar zij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft. (stuk 5)

De beslissingsgemachtigde heeft onvoldoende rekening gehouden met de inkomsten die verzoeker zelf genereert. (stuk 6)

Verzoeker tracht door hard te werken voor zijn gezin te zorgen en is hier tot nu toe goed in geslaagd.

II.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen enkele verwijzing naar de feitelijke financiële gegevens van de zaak en de familiale situatie van verzoeker, waarbij dient te worden geconcludeerd dat men de zorgvuldigheidsverplichting geschonden heeft.

Gelet op de inkomsten en hun maandelijks vaste kosten, komen verzoeker en zijn gezin ruimschoots toe met het maandelijks gezinsinkomen. (stuk 7)

Volgens verzoeker heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen;

Minstens had men hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de humanitaire omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een gedwongen terugkeer;

De bestreden beslissing is zonder feitelijke grondslag en is bovendien niet naar recht verantwoord.

III.

Daarenboven heeft verzoeker conform artikel 8 EVRM recht op de bescherming van zijn privé-en gezinsleven.

Een afwijking hierop is mogelijk doch dient dan voorzien te zijn in de wet én gemotiveerd: Conform artikel 8 lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Men is onredelijk tot zijn besluit gekomen en motiveert op geen enkele wijze concreet waarom de bestreden beslissing gerechtvaardigd is en voorrang dient te krijgen op de bescherming van artikel 8 EVRM. Daar verzoeker momenteel werk heeft en een inkomen genereert, is het niet verantwoord dat verzoeker het land moet verlaten. De gevolgen voor verzoeker en zijn gezin zijn zeer onevenredig met de zeer kleine kans dat hij een economische last zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van België.

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd nu nergens uit blijkt dat aan deze voorwaarden werd tegemoetgekomen;

De bestreden beslissing is in casu niet noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, noch voor het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, noch voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, noch voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Om bovenstaande redenen vindt verzoeker dat de beslissing dd. 08.08.2016 dient te worden geschorst en vernietigd.“

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende"

wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 40ter en 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en worden de feitelijke grondslagen vermeld: de verzoekende partij toont aan dat zij een inkomen verwerft van 1282,42 euro gemiddeld maandelijks, wat niet de waarde heeft van 120 procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals in casu. Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar het gegeven dat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij voert in een enig middel ondermeer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel hierbij stellend dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet voldoende rekening heeft gehouden met het inkomen dat de verzoekende partij zelf genereert naast het inkomen dat haar partner, zijnde de referentiepersoon heeft voorgelegd.

De verzoekende partij erkent in haar middel dat de referentiepersoon 1282,42 euro verdient.

Zij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de inkomsten die de verzoekende partij zelf genereert.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat, zoals de verwerende partij opmerkt, de verzoekende partij nagelaten heeft enig bewijs te overhandigen met betrekking tot het inkomen van haar zelf zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te houden met wat zij niet kenbaar heeft gemaakt. Het totale gezinsinkomen is niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en het komt de Raad niet toe thans te oordelen over stukken die de verzoekende partij thans aan het verzoekschrift toevoegt maar niet gekend waren voor het nemen van de bestreden beslissing. Immers dient de Raad zich in het kader van zijn wettigheidstoezicht te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Voorts stelt de verzoekende partij ten onrechte dat geen verwijzing naar de feitelijke financiële gegevens van de zaak en de familiale situatie is terug te vinden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vermeldt immers het inkomen van de referentiepersoon en de huurlasten en vermeldt de gezinslast. De verzoekende partij maakt niet duidelijk met welk stuk geen rekening zou zijn gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat in casu het geval is.

Wat de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) betreft, dient te worden verwezen naar de uiteenzetting onder punt 2 en is komen vast te staan dat het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer is verdwenen zodat er geen verwijderingsmaatregel meer is.

Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866).

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor wat betreft het bevel. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN